

IZET SARAJLIĆ

HAZÁM, TE VAGY AZ EGÉSZSÉG

Amikor már épp azt kezdtem hinni,
hogy immáron többé nem szeretem,
Jugoszlávia újból behatolt szívembe,
miként Jurij Zsivágó szívébe Lara Antipova tette.
Stendhalt olvastam volna,
de három fejezet után megállapítottam,
hogy egyáltalán nem kísértem figyelemmel,
mi is történik de la Molle kisasszonnyal
a Vörös és fekete három legérdekesebb oldalán,
s makacsul egyre Jugoszlávia járt az eszemben.
Ott élt az eső dobolásában s egy szép vers ígéletében,
amely a jövőben várt rám. Lara Antipova —
mondogattam néki mintegy lázas önkívületben,
mintha jóvá akartam volna tenni az időt,
amikor többször ejtettem ki egy párizsi
sikátor nevét, mint az övét. — Hiszen akár
meg is halhattam volna, anélkül,
hogy ezt a verset hozzá megírom, Jugoszláviál
Mi volnék nélküle, aki e húsz év során,
mialatt azok oly kitaróan igyekeztek
jövömet esztendőök üres halmazává tenni,
olyan kevésbé törődött velem?

Mintha Liverpoolban születtem volna,
avagy a Majna menti Frankfurtban,
soha egyszer sem szólt hozzám: »Jó reggelt, Sarajlići!«
De hát az ő kötelessége talán, hogy minden reggel
a legszebb napot tűzze házaik fölé? S vajon mi
kérdéztük-e tőle, hogy mi az, ami kinozza? Mert ő is
sírt volna olykor-olykor, ő, aki akkor sem sírt,
mikor megkötözve kísérték Jasenovacra.
Ő Auschwitzban is énekelt. Nevének említésére
Kaltenbrunner idegrohamot kapott. S lám,
mikor már azt gondoltam, hogy immáron többé nem
[szeretem,
megint előbukkan — olyannyira szép,
hogy ezt a róla szóló verset befejezni sem kívánom . . .

Csuka Zoltán fordításai